סבלנות

הודו (פונג'אב)

היה פעם מלך, ולו שתי בנות בשם קופתי ואימני. הוא אהב מאוד את שתיהן ובילה איתן זמן רב. יום אחד הוא שאל את קופתי הבכורה "האם את מוכנה להשאיר את גורלך ומזלך בידי?" והיא ענתה "בוודאי, במי אאמין אם לא בך, אבי?"
אך כשהוא שאל כך גם את אימני, בתו הצעירה, היא ענתה "לא, אם תהיה לי הזדמנות לכך, אחליט בעצמי על גורלי."
תשובה זו לא מצא חן בעיניו של המלך והוא אמר לה "את צעירה מאוד ואינך מבינה את משמעות דבריך. אך אתן לך הזדמנות שאת כך רוצה בה."
הוא קרא אליו פקיר זקן וצולע שגר בבקתה עלובה מחוץ לעיר וכשזה בא אליו אמר "אתה כבר זקן ונכה. בוודאי תשמח אם מישהו יוכל לחיות איתך ולשרת אותך. אשלח אליך את בתי הצעירה. היא רוצה לקחת את גורלה בידיה ולהרוויח בעצמה את לחמה וזה היא תעשה אצלך."
מובן שהפקיר לא יכול היה לסרב למלך והוא הופתע מאוד, אבל הנסיכה הצעירה הלכה איתו מחייכת ושמחה, בזמן שהוא דדה בשקט לביתו.
מיד כשהגיעו הוא התחיל לחשוב איך לדאוג לנוחותה של הנסיכה, אך הרי היה רק פקיר מסכן ובביתו העלוב הייתה רק מיטה אחת, שני סירים וכד חרס למים. הוא ידע שלא יכול להבטיח לה חיים נוחים.
אך הנסיכה גמרה את הלבטים שלו כי שאלה "יש לך אולי קצת כסף?"
"אכן יש לי פרוטה אחת איפשהו" ענה.
"טוב" אמרה "תן לי את הפרוטה ובעצמך לך ותבקש שישאילו לך גלגל טוויה ונול."
אחרי חיפוש מצא הפקיר את הפרוטה ונתן לה אותה והיא יצאה לקניות. היא קנתה קצת פשתן וגם מעט שמן וכשחזרה הושיבה את הזקן על מיטתו ושפשפה את רגלו הפגועה

בשמן במשך שעה. אחר כלך התיישבה לגלגל טוויה וטווה במשך כל הלילה, בזמן שהזקן ישן. בבוקר היה סליל חוטים יפים ועדינים ביותר שרק ניתן למצוא. ואז ניגשה לנול וארגה עד שהכינה בד כסוף יפה ביותר.
"עכשיו" אמרה לפקיר "אני אנוח ואתה לך ומכור את הבד." "ומה לדרוש עבור הבד הזה?" שאל. "דרוש שני מטבעות זהב."
הפקיר הלך צולע לשוק ועמד שם עם הבד. בדיוק עברה בשוק קופתי, הנסיכה הבוגרת. כשראתה את הבד עצרה ושאלה מה מחירו. "שני מטבעות זהב" ענה הזקן. הנסיכה שילמה לו ברצון והוא חזר הביתה עם הכסף.
יום אחרי יום עשתה אימני אותו דבר. כל יום קנתה פשתן ושמן בפרוטה, כל יום דאגה לרגלו של הפקיר, טווה וארגה בדים נהדרים ומכרה במחיר רב.
לאט, לאט העיר נעשתה מפורסמת מבדיה הנהדרים, וגם רגלו של הפקיר נעשתה ישרה ובריאה יותר, והחור תחת רצפת הבית התמלא ביותר ויותר מטבעות זהב. בסוף אמרה הנסיכה "נראה שיש לנו כבר מספיק כספים כדי שנוכל לחיות בנוחות רבה יותר." היא הזמינה בנאים ואלה בנו להם בית היפה ביותר שבעיר. רק ארמונו של המלך היה יפה ונוח יותר.
הדבר הגיע לאוזניו של המלך וזה אמר "אכן, היא אמרה שתדאג בעצמה לעתידה, וכנראה עושה כך."
אחרי זמן מה המלך נאלץ לנסוע לארץ דור ולפני נסיעתו שאל את בתו הבכורה קופתי מה הייתה רוצה שיביא לה במתנה. "מחרוזת אבני אודם" אמרה.
ואז חשב המלך שרצוי לשאול גם את אימני, ושלח משרת כדי יברר איזה מתנה להביא לה. השליח הגיעה לביתה בדיוק בזמן שהיא ניסתה להתיר קשר באריגה שלה. השליח קד קידה ואמר "המלך שלח אותי כדי לברר מה להביא לך מנסיעתו." אך אימני, שהתרת הקשר העסיק אותה מאוד, אמרה "סבלנות!" כשהיא מתכוונת שהשליח ימתין עד שהיא תגמור את העבודה. אלא שהשליח הבין

שזאת התשובה, חזר למלך ואמר שהדבר היחיד שמבקשת אימני היא סבלנות.
"הה!" אמר המלך "אינני בטוח האם הדבר זה אוכל לקנות לה בארץ דור. לי לא היה מעולם דבר כזה אך אם ניתן למצוא זאת, אקנה לה."
המלך נסע למחרת וכאשר גמר את עסקיו בדור קנה לקופתי מחרוזת אודם נהדרת. ואז אמר למשרתו "הנסיכה אימני רוצה קצת סבלנות. אני לא יודע אם קיים דבר כזה, אך תלך לשוק ותתעניין, ואם ניתן לקנות זאת, קנה והביא לי."
המשרת יצא לשוק, הלך שם זמן מה וקרא "האם יש למישהו סבלנות למכירה? סבלנות למכירה?" חלק מהאנשים לעגו לו ואחרים אמרו "האיש מטורף! איך אפשר למכור או לקנות סבלנות!"
שמו של מלך דור היה סובבאר חאן ו"סובבאר" פירושו "סבלנות". כשהגיע לאוזניו שמשוגע אחד מסתובב בשוק ורוצה לקנות סבלנות, צחק ואמר "אני רוצה לראות את הבחור. הביאו אותו הנה."
אנשי חצר המלך הלכו מיד והביאו את האיש למלך. המלך שאל את האיש "מה אתה באמת רוצה?" והמשרת ענה "הוד מלכותו, אדון שלי אמר לי לחפש סבלנות". "יש לך אדון משונה" אמר המלך "ומה הוא רוצה לעשות עם זאת?"
"אדוני רוצה זאת כמתנה לבתו אימני" ענה האיש.
"טוב" אמר המלך "אני יודע על קצת סבלנות שהגברת הצעירה יכולה להשיג אם תרצה בכך, אך לא ניתן לקנות זאת."
המשרת לא הבין את הבדיחה, אך התחיל לספר שהנסיכה אימני היא לא רק צעירה ויפה, אבל גם חכמה וחרוצה וטובת-לב ביותר, והוא היה ממשיך לפאר את כל המידות הטובות של אימני אלא שהמלך הרים את ידו בצחוק ועצר את דיבורו. ואז אמר "טוב, המתן קצת ואני אראה מה ניתן לעשות."
הוא הלך לחדרו ולקח שם קופסה קטנה, שם בה מניפה וסגר אותה היטב. אחר כך נתן

אותה למשרת באומרו "הנה קופסה. אין בה מנעול או מפתח אך היא תפתח למגע של אדם הזקוק לתכולתה, ומי שיפתח אותה יקבל סבלנות. רק אינני בטוח האם זה לסוג זה של סבלנות התכוונה הנסיכה."
המשרת קד קידה עמוקה, לקח את הקופסה ושאל כמה לשלם עבורה. אך המלך לא רצה כלום. ואז המשרת חזר ונתן את הקופסה לאדונו וסיפר לו את כל ההרפתקה.
מיד כשאבא של הבנות חזר לארצו, נתן את המתנות לבנותיו. אימני הופתעה מאוד כשהשליח הביא לה את הקופסה. "מה הדבר הזה? הרי לא ביקשתי כלום! באמת לא הספקתי לבקש כי השליח ההוא ברח לפני שהתרתי את הקשר בנול." אך לאחר שנאמר לה כי זו המתנה בשבילה לקחה אותה ומתוך סקרנות הביאה אותה לפקיר הזקן.
הזקן ניסה לפתוח את הקופסה אך לשווא. המכסה התאים בדיוק כזה שלא ניתן היה להזיז אותו, ולא היה גם כל מנעול או בורג או קפיץ מוסתר ושום דבר ששמר את הקופסה סגורה. בסוף הפקיר התעייף והחזיר את הקופסה לנסיכה. זו רק נגעה בה והקופסה נפתחה מעצמה ובפנים מונחת הייתה מניפה יפהפה. היא לקחה אותה מופתעת ובהנאה התחילה לנפנף בה. אך אחרי שלוש הנפות הופיע, משום מקום, המלך סובבאר חן מארץ דור.
הנסיכה שפשפה את עיניה והפקיר הופתע כל כך שכמה דקות לא יכל היה לדבר כלל. בסוף שאל "ומי אתה, אישי הנאה?"
"שמי סובבאר חן מלך דור" אמר המלך "הגברת הזו הזמינה אותי אליה והנני כאן!"
"אני?" גמגמה הנסיכה "אני הזמנתי אותך? מעולם לא שמעתי עליך קודם, אז איך יתכן הדבר?"
ואז סיפר המלך ששמע על האיש שחיפש סבלנות בשוק, ושהוא נתן לו את הקופסה עם המניפה. "זו מניפת קסמים" הוסיף "אם מישהו מנפנף בה שלוש פעמים, אני מגיע אליו. ואם יסגור את המניפה ויכה בה שלוש פעמים על שולחן, הוא, המלך, יחזור לביתו.

גם הקופסה קסומה ולא נפתחת לכל אחד, אך הגברת היפה הזאת ביקשה סבלנות, ומאחר שזה שמי, הנני כאן, לשירותכם."
האמת היא שהנסיכה הייתה ברצון מקפלת את המניפה ומכה בה שלוש פעמים בשולחן, אבל הפקיר הזקן שמח מאוד לאורח והם בילו ערב נחמד לפני שסובבאר חן עזב. גם בימים הבאים המלך ביקר לעתים קרובות כדי לשחק שח עם הפקיר, כי שניהם ידעו את המשחק היטב, ונהגו לשחק עד מאוחר בלילה.
ולפעמים המלך נשאר ללון אצלם עד הבוקר בחדר שקיבל שם "חדרו של המלך".
לקופתי הנסיכה הגדולה נודע שאיש נאה ועשיר מבקר בבית אחותה והיא התמלאה קינאה. לכן יום אחד באה לבקר אצל אימני, התנהגה בחיבה גדולה לאחותה ולפקיר הזקן והתעניינה מאוד בביתם ובאופן בהם חיו. כמובן שאלה גם על האורח המלכותי שלהם. אחותה הראתה לה את הבית שלהם וכאשר הגיעו לחדרו של המלך סובבאר חן הצליחה קופתי לפזר תחת המצעים שעל המיטה אבקת זכוכית מורעלת, אותה הביאה מוסתרת בבגדיה.
מיד אחרי כן היא נפרדה מאחותה תוך הבעת צער שלא ביקרה אצלה קודם ועם הבטחה שמעכשיו היא תבוא לעתים קרובות יותר.
באותו ערב בא סובבאר חן לשחק שח עם הפקיר. הם שיחקו עד מאוחר בלילה והמלך העייף החליט להישאר עד הבוקר. הוא איחל לילה טוב למארחיו ונשכב במיטה בחדרו. אך אז אלפי חלקיקי אבקת זכוכית מורעלת ננעצו בגופו. הוא לא הרגיש תחילה מאין באה האי-נוחות וכשהסתובב במיטה כל גופו התכסה ברעל.
הוא עבר את הלילה בסבל רב. הוא הבין שהורעל בביתה של אימני, אך לא אמר מילה ולמחרת בבוקר בעזרת מניפת הקסם חזר לארמונו. שם הזמין רופאים ומרפאים חכמים, אך איש מהם לא ידע לומר מה סיבת המצוקה שלו. כך עברו עליו שבועות רבים. למרות שניסה כל תרופה שניתן היה להשיג הוא לא יכול היה לישון בלילות וסבל בימים וכבר קרוב

היה למותו.
בינתיים הנסיכה אימני והפקיר הזקן דאגו מאוד כי למרות שהיא היא נפנפה במניפת הקסמים שוב ושוב המלך לא הגיע אליהם, והם חששו שקרה לו דבר מה גרוע.
בסוף הנסיכה החליטה ללכת בעצמה לממלכת דור כדי לראות מה קרה למלך. היא התחפשה לפקיר צעיר והלכה לבדה וברגל, כפי שפקיר היה צריך לנהוג.
ערב אחד היא החליטה ללון ביער ונשכבה תחת עץ גדול, אך לא הצליחה להירדם כי חשבה על סובבאר חן ותהה מה קרה לו.
פתאום שמעה שני קופים שישבו על העץ ודיברו ביניהם. "ערב טוב, אחי" אמר אחד "מאין באת ומה חדש שם?"
"אני בא מארץ דור" ענה השני "והמלך שם גוסס."
"צר לי לשמוע זאת" אמר הקוף הראשון "כי הוא צייד גדול ומצליח להשמיד נמרים ויצורים אחרים שלא היו צריכים לחיות. ומה קרה לו?"
"איש לא יודע" ענה הקוף השני "אבל הציפורים שרואות הכל ומעבירות ידיעות ביניהן מספרות שהוא הורעל באבקת זכוכית שהנסיכה קופתי פיזרה על מיטתו."
"אכן, ידיעה עצובה" אמר הראשון "וחבל שאיש לא יודע שפרות של העץ שעליו אנו יושבים, טבולים במים חמים יכולים לרפא את המחלה תוך שלשה ימים."
"אמת" אמר הקוף השני "וחבל שאיננו יכולים לספר על התרופה הפשוטה הזו לאיש, ובכך להציל את המלך הטוב. אך בני-אדם הם טיפשים כאלה. הם סוגרים את עצמם בבתים מחניקים ובערים מחניקות, במקום לחיות באוויר צח על עצים. כך הם לא זוכים ללמוד את כל הדברים הטובים."
כשאימני שמעה את הדבר מחלתו של סובבאר חן בכתה מאוד, אך מיד יבשו דמעותיה ועם אור ראשון התחילה לקטוף פירות של העץ הגדול. ואז הלכה במהירות ותוך יומיים הגיעה לבירת דור.
היא באה לשוק ושם קראה "תרופות! תרופות! מי רוצה לקנות תרופות?"

שמע אותה איש אחד ואמר לשכנו "ראה את הפקיר הצעיר שמוכר תרופות. אולי תרופותיו יכולות לעזור למלך שלנו."
"עזוב" ענה השני "כל כך הרבה רופאים וחכמים לא הצליחו לרפא אותו, איך יוכל להצליח בחור כזה?"
"ובכול זאת" אמר הראשון "הוא לפחות יכול לנסות" והוא ניגש לאימני וביחד איתה באו לארמון, שם אמרו שעוד מרפא רוצה לעזור למלך. אחרי שהיות נתנו לאימני לגשת לסובבאר חן, אך התחפושת שלה הייתה כה טובה שהוא לא הכיר מי היא.
היא ביקשה שיקצו לה מקום עבודה וסיר להרתחת מים ומלאת תקווה התחילה בעבודה. כאשר המים רתחו היא טבלה בהם מפירות העץ הגדול ואת הנוזל נתנה למשרתי המלך כדי שירחצו את גופו בו. כבר הרחצה הראשונה גרמה כבר לכך שהמלך יכול לישון בשקט כל הלילה. אחרי הרחצה השניה המלך הכריז שהוא רעב וביום השלישי הרגיש כבר טוב מאוד, אלא עייף אחרי המחלה הממושכת.
ביום הרביעי הוא כבר ישב על כס המלכות שלו וביקש לקרוא לרופא שהציל אותו. כאשר אימני הופיעה השתוממו כולם שאיש כה צעיר יכול להיות בעל ידע כזה והמלך רצה לתת לו מתנות רבות והרבה כספים.
תחילה אימני לא רצתה לקחת כלום, אך בסוף, אחרי הפצרות רבות של המלך, ביקשה שיתן לה רק את הממחטה שלו וטבעת חותם מאצבעו. עם אלה היא הלכה, מהר ככל האפשר, אל הארץ שלה ולביתה.
אחרי שסיפרה לפקיר הזקן את כל הרפתקאותיה הם שלחו אל סובבאר חן בעזרת מניפת הקסם וכשהגיע שאלו אותו מדוע לא ביקר אצלם זמן כה רב.
הוא סיפר להם על מחלתו ואיך רפאו אותו ממנה וכשגמר את סיפורו הנסיכה ניגשה לארון, הוציאה משם את הממחטה ואת טבעת החותם ושאלה "האם אלה הם שנתת למרפא שלך?"
המלך המופתע נאלם לרגע ואז הכיר את

אימני. הוא תפס את מניפת הקסם, הכניס אותה לכיסו והכריז שאיש לא ישלח אותו חזרה לארצו אלא אם אימני תבוא איתו תהיה לו לאישה.
כך גם קרה. אימני והפקיר הזקן עברו לבירת דור, שם אימני התחתנה עם המלך והם חיו מאז בעושר ובאושר. וכך זכתה אימני בסבלנות שלה.